

Oppepper

Thuis of op je werk, een Oppepper maakt je sterk

Over de Turks-Mongoolse krijgsheer Tammerlane bestaat de volgende anekdote: Toen hij op de vlucht was voor zijn vijanden zat hij verborgen in de kelder van een vervallen gebouw. Terwijl hij daar zat viel zijn oog op een mier die een rijstkorrel over een obstakel probeerde te hijsen. Tammerlane vroeg zich af hoe lang het zou duren voordat de mier het op zou geven, want het karwei leek veel te groot voor dat kleine beestje. De poging mislukte 68 keer, maar de mier gaf het niet op en bij de 69ste poging kreeg hij het voor elkaar. Naderhand zei Tammerlane: "Die mier heeft mij er ook doorheen gesleept. Dat beestje gaf me moed om te blijven vertrouwen en niet toe te geven aan mijn gevoelens van angst en twijfel."

Toch zakt het water

Wie kent het verhaal van de zondvloed niet? Dat prachtige verhaal over Noach die door God werd geroepen om de Ark te bouwen. Maar hoe Noach dat zelf beleefde vertelt de Bijbel ons niet. Noach was tenslotte net als wij maar een mens en hij zal zeker zijn twijfels en problemen gehad hebben. Stel je maar eens voor hoe het moet zijn om maanden achter elkaar opgesloten te zitten in een houten doos, rondobberend op een eindeloze, schuimende watermassa. De wereld is vergaan en de toekomst lijkt hoogst onzeker. Natuurlijk heeft God tot Noach gesproken. Natuurlijk heeft Hij wonderen verricht. En toch... zou het wel goed aflopen? Zouden ze ooit weer voet aan land zetten? Het had 40 dagen geregend. Het water stond zeven meter boven de hoogste bergtop. Nergens land te zien. Alleen maar die uitgestrekte watermassa. Toen begon het water toch wat te zakken en uiteindelijk besloot Noach om een raaf uit te sturen om te zien of er ergens vaste grond was. Maar het arme beest kwam in een mum van tijd terug. Met de duif ging het al niet veel beter. Wat zou Noach gedacht hebben toen die vogel dodelijk vermoeid weer terugkeerde naar de boot. De Bijbel vertelt ons niets over de gevoelens van Noach, maar het zou zo maar kunnen dat hij zich na het mislukte experiment met de duif voor de rest van de dag ontmoedigd terugtrok op zijn stapelbed om eens een hartig woordje met God te spreken. Zou God ooit wel antwoorden? Zou het ooit beter worden? En zo voelen wij ons ook van tijd tot tijd. Uiteindelijk kwam voor Noach de overwinning en zo zal die ook voor ons komen. Maar God antwoordt pas als het tijd is om te antwoorden. Hij antwoordt pas als de tijd er rijp voor is, als de wateren van onze problemen genoeg zijn gezakt om de poorten van de Ark open te gooien. Noach wist dat. Ofschoon ook Noach, net als wij, van tijd tot tijd ongetwijfeld werd belaagd door twijfel, hield hij vast aan God. God had tot hem gesproken en hij vertrouwde erop dat God hem niet zou laten vallen. En dat is de juiste weg. God heeft gezegd dat alles goed zal komen. God heeft het beloofd. Hij verlaat Zijn kinderen nooit ook al komt de duif die we zo hoopvol hebben uitgestuurd op zoek naar het antwoord, weer onverrichter zake en uitgeput terug. Er is geen antwoord in zicht. De lucht blijft bewolkt. De nacht is zwart en de pijn hevig. Maar toch zakt het water. Toch is God is aan het werk, ook al zien we het nog niet. Net als Noach zien wij nog steeds niets anders dan die uitgestrekte, eenzame watermassa van onze problemen. Maar de dag komt waarop de duif terugkeert met een takje in zijn snavel en ons hart opspringt van vreugde. God gaat antwoorden. God gaat het wonder doen. En niet veel later komt de vogel niet eens meer terug. Het is tijd om de poorten open te gooien. Wij zijn gered. God verwacht van ons dat wij doen wat wij menselijk gezien kunnen doen. Wij bouwen de Ark. Wij luisteren naar God. Getrouw, eerlijk en met passie. En dan is het verder aan God. Hij moet het wonder doen. Hij moet ons dragen als wij niet langer kunnen lopen en Hij moet ons verlossen. En dat doet Hij ook. Ook wij zullen weer rondstappen in het nieuwe land en Zijn goedheid en trouw bezingen.

